

Ποιήματα

MEHMET YASIN

HEIMALTOS

Μαχαίρι έκοψε τους δρόμους
μας θέριζε τα πόδια -
και τη ζωή ασώματοι αρχίσαμε
με τα φτερά μας.

Και να μας τριγυρνάμε σαν φαντάσματα
λάφυρα τα ρούχα
που βίαια μας φόρεσαν
οι τρύπες απ' τις σφαίρες μπαλωμένες
και οι βελόνες στην καρδιά μπηγμένες.

Αν τα πετούσαμε μια ώρα αρχίτερα
- όμως πού είν' αλήθεια τα δικά μας;
Σαν να μην είχαμε ποτέ μας ρούχα
και μες σε τούτα δω τα δανεικά κουρέλια
υπάρχει η γύμνια που οι κλέφτες νιώθουν
παγώνουν οι ψυχές μας.

Μονάχα οι φτερούγες μας απόμειναν
ως και τις μνήμες ληλάτησε ο πόλεμος
φωτογραφία, απόδειξη, όποια να 'ναι
πως ζήσαμε στο παρελθόν - καμμιά.

Κι όμως αν δεν θυμόμαστε εμείς
οι μνήμες μας θυμούνται:
Μες στην ντουλάπα άγνωστου σε μας
προσμένει να γυρίσομε
κείνο το παλτουδάκι που φορούσαμε παιδιά -
εμείς πού να το ξέρομε
βρεχόμαστε κάτ' απ' τη βροχή
και τ' άμοιρο λυπάται.

Πάχνη στο κρύο η ψυχή μας
πάγος θαρρούμε η ζωή μας
πως και τα πράγματα τον πόνο μας μοιράζονται αγνοώντας
παίρνομε τη ζωή μας.

Στης Μεσογείου τα κύμματα σπαράζει το κορμί μας
Τείνει ο Νάρκισσος τον Νάρκισσο να πιάσει
και στο νερό κατακυλά
- πεθαίνει
- πεθαίνει
μηδέ στο είδωλό του πια δε μένει.

Τρέμουνε ολομόναχα φτερά
λυγμοί μιας παιδικής ψυχής που πέρασε από σφαγή
διάτρητα παραμιλητά...

Στ' ασπροσοβαντισμένο εκείνο σπίτι όπου γεννήθηκα
ήταν ακόμα πιο λευκά τα καλοκαίρια
λουλούδια έβαξε η γιαγιά στο στήθος της
κι όταν το βράδυ έφτανε
το στήθος άνοιγε μοσχάτα γιασεμιά
και το κρεβάτι ράντιζε σταγόνες γάλα - αστέρια
με τη γιαγιά κοιμόμουνα και με τα γιασεμιά...

- Γιαγιά όμως είχα εγώ ποτέ μου;
- Είχ' άλλο σπίτι απ' την προσφυγική σκηνή;

Κάτι θαρρείς πως έχω χάσει κάπου
πως μπήκε μέσα μου ενός νεκρού η ψυχή
ανακαλεί ζωή που δεν την έζησα:
Λάκους σκάβουνε μάνα οι μπουλντόξες
μάνα, όχι μη μας εκτελέσουν
μην τους αφήσεις να μας εκτελέσουν
μά α α α να!...

Μισοκοιμάμαι αναμεσός σε δύο όνειρα θαρρείς
να ξύπναγα
να 'βλεπα ποιο να είναι τ' όνειρο απ' τα δυο
Τρων την ψυχή μου αμφιβολίες φοβερές
κι αν όλα όνειρο είναι, κι αν δε ζω;

Δεν είμαι ούτε του Χριστού ούτε και της Εγείρας
σβηστήρας έγινα των ειδωλολατρών

όσο σβήνεται χάνεται ο Ιησούς
χάνομαι όσο σβήνω
από το ημερολόγιο σβηνόμαστε μαζί.

Από χώρα σε χώρα στο φέρετρο μέσα που ολοζώντανους
μας έβαλαν πετούμε,
κάρτα επιβίβασης θαρρείς κενή.
«Country of residence» – ουδέν
«The address on arrival» – ουδέν
«Nationality» – ουδέν.

Εμάς καμιά θρησκεία δεν μας αποδέχεται
ολονυχτίς τη μάνα μας με τ’ άρβυλα στρατοί ποδοπατούν

«Surname and name» – ουδέν
«Place and date of birth» – ουδέν
«Religion» – ουδέν.

Όπου κι αν πάω κουβαλώ μαζί μου
τη χώρα μου και στα δύο μοιρασμένη την ψυχή μου.
Σαν σπίτι π’ άφησε ο πόλεμος γιατί
ερείπιο έγινα προτού ολοκληρωθώ
χωρίς παράθυρα, χωρίς φώτα ούτε βαφή
φωλιάζει φονικός ο πόνος που έμεινα μισός
φιδοφωλιά γεμάτη χόρτα άγρια
μάταια την αρμονία αναζητώ.

Σε χειραποσκευή μικρή όλη η ζωή μας
(ψωμί ξερό, μάλλινες κάλτσες,
κάνα χρυσαφικό, τουφέκι κυνηγετικό και γάζες)
τ’ αυτιά μας τεντωμένα αγωνιούν
τον ήχο της σειρήνας καρτερούν.
Πίσω δεν θα κοιτάξουμε
ούτε παιδιά απ’ τα χέρια δεν θα πιάσουμε
πιο γρήγορα να φύγουμε.

Η μάνα κι ο πατέρας μας θαρρείς δεν ήταν οι πραγματικοί
γονείς μας

κι ούτε ποτέ τους έγιναν
μα ούτε και οι πελαργοί μας έχουν φέρει
αλεξιπτωτιστές ριχήκαμε από πολεμικά
τόσο μεγάλοι που ’μασταν στον κόσμο αυτό σαν ήρθαμε
πώς να μας κουβαλήσουν τα πουλιά.

Πόσο φοβάμαι -
γονείς δεν θα γίνουμε ούτ’ εμείς
όλο θα φυγαδεύουν το καράβι από λιμάνι σε λιμάνι
σαν «χθεσ» σαν «αύριο» κάτι στη ζωή για μας δεν θα υπάρξει
κι αυτό «το σήμερα» αχρονολόγητη ψευδαίσθηση θα μένει.

Κι άλλοι για να τ’ ακούσουνε πολλοί, και να πιστέψουν

καθώς λόγιο φτερωτοί σε μας επιφοιτούν
ψυχές από προσώπου γης κυνηγημένες
τη χώρα μας πέρα από τον τόπο και τον χρόνο θα οδηγούνε
σαν άγνωστοι θεοί.

Γραμμένη σε πέλαγος ιστορία είμαστε πλοίου
το πρόσωπό μας οι πατέρες μας ξεχνούν
– ποια απ’ όσες μαζευτήκαν στην ακτή να είν’ η μάνα μας; -
«αντρούλη μου» φωνάζει μια γυναίκα
και του παιδιού στον κόρφο της γινόμαστε ο πατέρας.
Έπειτα πάλι στο πλοίο ανεβαίνομε και φεύγομε
και στέλνοντας φιλιά
μεταξωτό μαντήλι λέμε πως θα φέρομε

και δεν μας ξαναβλέπουν πια.
Ψυχές σιμώνουν σε ψυχές
πετούν τα νέφη με φτερά
όμοιο πλανήτης που χάνεται στο σύμπαν
αποσταμένο το καράβι του Οδυσσέα
τη σκάλα αναζητεί απ’ όπου ανοίχτηκε στο πέλαος το πλατύ
Τόσα και τόσο διαβατήρια έχει στην τσέπη
κι άπατρις είναι άσυλο όπου ζητεί.

Πατρίδα λέγοντας στους δρόμους με πετάξαν
κλέψαν τη βέρα μου, μ’ αφήσαν χήρα
άφωνη εδώ καταμεσής - πού νά’σαι πια Ιθάκη!
Χάθηκα μες της θάλασσας και στ’ ουρανού τα έγκατα
μπροστά μου ορθώθηκαν δυσοίωνοι κυκλώνες
με κατακεραυνώσανε ηλεκτρικοί πυλώνες
τίποτ’ άλλο δεν έμεινε να μην το υποστώ
εισβάλαν στην πατρίδα μου βαθύσκαφα καράβια.

Φύγαν στη θάλασσα όσοι μπορέσαν να σωθούν
αλλού να πάνε δεν μπορούν
γύρω μας πάντα αλάτι, πέτρα και καημός
πατημασιά της ιστορίας η γη μας στη Μεσόγειος
της γεωγραφίας παγίδα κάθε εποχή
οίκος ανέστιων θεών κι όλων όσων πιστεύουνε ναός.

Κι ήρθαν ξανά καράβια απ’ τ’ ανοιχτά
κι όσοι μπορέσαν να σωθούν φύγαν στη θάλασσα ξανά
κι όπως τους άλλους δεν ήξεραν ούτε αυτοί
πού θα τους σύρει η θάλασσα η μικρή
– Αχ γυμνοσάλιαγκας νά ’μουννα για
όλο κοιτώντας τα ίχνη μ’ τ’ αργυρά
όλο ρωτώντας του Μάρτη τα ζωύφια
θά ’βρισκα από πού έρχομαι παιδιά.

Αποσταμένο ερωτηματικό όλο απάντηση ζητώ:
«Στης ιστορίας τον αργαλειό υφάντρας μάνας γέννημα
έτσι γυμνός να μείνω εγώ;»
Είθε ελέφαντα να μ’ είχαν πλάσει οι θεοί
για να πεθάνω έστω θα υπήρχε στον τόπο που γεννήθηκα
επιστροφή

Αχ τώρα σε τούτη την απέραντη τη γη
ούτε ταφόπετρα για με δε θα βρεθεί
τ’ άγριο κύμα θα με καταπιεί, τροφή στα ψάρια
το κορμί μου θα γενεί.
Όμοια ψυχή που το κορμί της χάνει
θα σιγολιώσω από το σπίτι μου μακριά.

Πατέρες! Να κοιτάξετε και δείτε τα παιδιά σας
κοιτάξετε – τα μάτια σας οι ίδιοι πώς τα δέσατε
και πώς εθυσιάσατε τα σπλάχνα τα δικά σας.

Όχι δεν είναι επειδή στη βία υποταχτήκαμε
τίμημα των κριμάτων σας είν’ τούτη η συμφορά
στο εικονοστάσι την αλήθεια ας ’μολογήσομε
να φωτιστ’ η ψυχή μας με το φως της ειλικρίνειας:

Στο ένα μας σώμα ενάντια άλλες φτερούγες βάλαμε
και λέγοντας – κοίτα μακριά στη λεφτεριά πετώ
μες σε κλουβιά βαμμένα χρυσά τους εαυτούς μας βάλαμε.

Κουρασμένοι εξαντλημένοι σαν χτυπήσαμε,
γυρνώντας από τη δουλειά, την πόρτα του σπιτιού μας
μας ανταμώνσαν μεθυσμένοι από λαγνεία στρατιώτες.
Το βράδυ εκείνο που την επιγραφή
– «Απαγορεύεται η είσοδος» στο υπνοδωμάτιό μας βρήκαμε
τα δάκρυα και τα όνειρά μας πήραμε
και μες στη θάλασσα να κοιμηθούμε πήγαμε
κάθαρση στο ίδιο το νερό αναζητώντας.

Άλλος να ξέρει δεν μπορεί στην κλωστή να περνά το γιασεμί
στην ψυχή τη δική μου ανοίγεται η ψυχή σου
ψυχή μας – της μητέρας πατρίδας τα φτερά
Μικρούλα Κύπρος
πουλάκι που σπαράζει, να σπάσει το κλουβί και να πετάξει...

Φτερά άλλα δεν έχει από εμάς τους δυο
από εμάς τους δυο άλλα φτερά δεν έχει!

Αχ σμίξετε λευκά φτερά κι εσείς φτερά του αίματος πετάξετε
μ’ εμένα στη γενέθλια γη πετάξετε
και με τη Γη τη Γενέθλια σ’ εμένα.

από τη συλλογή *Ιθάκη* (ITHAKE)
Κωνσταντινούπολη, 1983

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΑ ΠΡΩΙ
(Bir Sabah Yunanistan’da)

Καθώς εμείς κοιμόμασταν ΕΛΛΑΔΑ* έγγραψαν
στην πόρτα μας επάνω
ανοίξαμε τα μάτια μας και τι να δούμε
είμαστε στην Ελλάδα!

Ν’ ανάψομε τα φώτα
να κουβεντιάσομε δειλιάζομε
σαν μουσαφίρης ο καθείς μες στο δικό μας σπίτι κατοικεί
Απ’ τους νοικοκυραίους άδεια αν δεν πάρομε
στον κήπο μας δεν βγαίνομε.
Κι όταν για μας να μάθουνε ρωτούν
«Πέταξαν στην Ελλάδα» οι θείοι τους απαντούν.

Απ’ το παράθυρο θλιμμένα δέντρα
μέσα στα μάτια με κοιτούν –
Για εμείς δεν είμαστε εμείς
Για στο σπίτι το δικό μας πια δε μένομε εμείς.

* Ελληνικά στο κείμενο [Σ.τ.Μ.]
από τη συλλογή *Παλιά τραγούδια απ’ τη Νεάπολη*
(Yenişehir’ Desarkilar), 1986

ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΝΑ
ΣΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΤΟ ΡΕΥΜΑ
(Ayaklarini Akintiya Sarkitan Çocuk)

Για τον Άρη και τους Άλλους

Παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
λουφάρια περνούν ανάμεσά τους
ψάρια μικρά προσφυγάκια
– που πάνε όμως στα θολά νερά –
Της πόλης τούτη τη φωνή που με καράβια τριγυρνά
κι αν σε δυο γλώσσες την ακούμε εμεις οι δυο
αυτά δεν την ακούν.

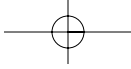
Εδώ ένας ντόπιος-ξένος, εκεί ένας ξένος-ντόπιος
παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
για σένα, για μένα στον κόσμο αυτό δε βρίσκεται πατρίδα.

Παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
τρέχοντας πέρασα από δρόμους που παραδίδονται
με εξήντα κουφέτα βάφτισης στα χέρια μου
τρέχοντας

τρέχοντας
– πού αλλού μπορούσα όμως να πάω –
σώος έμεινες μόνο εσύ
και μια γάτα με μάτια παράταιρα.

Παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
όσο νικιέται ο κόσμος ο άνθρωπος ομορφαίνει
πίστεψε με.

Ποιος ξέρει ποιους μεταφέρει
κεινό το βυθισμένο καράβι που φώτα αφήνει να επιπλέουν
στη θάλασσα
για ποιον ν’ ανοίγουν τα παράθυρα των σπιτιών
που οι λάμπες τους καίνε

αν πω «σας αγαπώ» θα βγει κανείς που τ' άκουσε
πιο απόμακρος απ' τ' άστρο του ο άνθρωπος
πιο μόνος απ' τον κόσμο.

Παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
απ' όποιο δρόμο κι αν περνάς θα σ' άγγιζαν οι κλάδοι
της συκιάς, της βυssινιάς και της μουριάς.
θα σ' άγγιζαν, θα μ' άγγιζαν τα δέντρα που φυλλορροούν
– πού θα πηγαίναμε όμως οι δυο μονάχοι –
παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
σκόρπια φύλλα τα ίχνη των ποδιών μας
ή μήπως το καθένα τους λουφάρι στα νερά;

Παγώσαμε
παγώσαμε, ο ένας απέναντι στον άλλο
δυο άνθρωποι από άσπρο μάρμαρο που τις πύλες των τειχών
κρατούν

αν φύγομε τούτη η πόλη θα καταρρεύσει
αν μείνομε
αν μείνομε, λέμε αλλά
οι πέτρες όπου δένουν τα καράβια γνωρίζουν και τους δυο μας
τα καράβια δε μας γνωρίζουν
καπνούς ξεφυρσουν σε κάθε τους σφύριγμα
μπρος απ' τα πόδια μας περνούν και φεύγουν
– οι γλάροι άσκοπα πετούν –

Άσκοπα όλα τα ταξίδια
παιδί που τα πόδια του κουνά στις θάλασσας το ρεύμα
Τα πλοία δεν το παίρνουν
στην Πόλη θέλει να μείνει, να μείνει δε μπορεί.

Τα πλοία δεν το παίρνουν
στην Πόλη θέλει να μείνει, να μείνει δε μπορεί.

από τη συλλογή Ποιτικές Σχέσεις (Kaliteli İlişkiler)
Κωνσταντινούπολη, 1987

ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ
(Savas Zamani), 1991

Μιλούσα από μέσα μου μην ακουστώ
όποιος μ' έβλεπε από τη σιωπή μου γνώση διαισθανόταν!
Να κρύβονται έπρεπε, γιατί ήταν επικίνδυνα τα τούρκικα
αν πεις για τα ελληνικά εντελώς απαγορευμένα –
Με το χέρι στη σκανδάλη να με σώσουν περιέμεναν
οι μεγάλοι, σωστό πολυβόλο ο καθένας
άλλωστε όλοι τους ήταν τότε εθελοντές.
Και των σχολικών βιβλίων, όμοια λεπτός χαρτοκόπτης
τ' αγγλικά, στη μέση έτσι στέκονταν,
ως γλώσσα για περιστάσεις δύσκολες
ιδίως με τους Έλληνες!
Σε ποια γλώσσα να κλάψω, σάστιζα τις πιο πολλές φορές

δεν ήταν ξένη, μεταφρασμένη ήταν η ζωή που ζούσα
άλλη η γλώσσα μου η μητρική, άλλη η πατρίδα μου
κι όσο για μένα εντελώς διαφορετικός –
Από τις ζοφερές εκείνες μέρες φάνηκε
καμιάς χώρας ποιητής δεν θα γεννώ
γιατί ήμουν μειονότητα. Κι η «ελευθερία»
ήταν μια λέξη που σε κανενός έθνους δε χωρούσε λεξικό...
Τρεις γλώσσες μπήκαν τελικά στο ποίημά μου
ούτε οι Τούρκοι μπόρεσαν όσα από μέσα μου περνούσαν
να ακούσουν
ούτε οι Έλληνες, ούτε οι Άλλοι –
Όμως να τους καταδικάσω δεν μπορώ, ήταν καιρός πολέμου.

από τη συλλογή Ποιτικές Σχέσεις (Kaliteli İlişkiler)
Χωριό Αρώδης, 1991

ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙΣ ΠΙΣΩ

I
ΟΛΑ ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΦΗΣΕΣ ... Όμως εσύ
είσαι ο ίδιος αυτός που τ' άφησε με αυτόν που τα βρήκε;
Αδιάκοπα τριγυρνά η ζωή σου τόσα χρόνια, κι ως
περιμένουνε
στην ίδια στάση πάντοτε τα τρόλεϋ. Οι στήλαιοι οι παλιοί του
ηλεκτρικού
κείνο το ράγισμα στο τζάμι της πόρτας
κι ακόμα την ίδια ώρα ανάβει τα φώτα ο παραγιός.
Όμως όλο και σε πιο διαφορετικά πράγματα σταματά
κάθε φορά το μάτι σου
το ίδιο μέρος βλέποντας: «Μπα άλλαξε» λες «τούτη η πόλη»,
ξεχνώντας πόσο άλλαξες ο ίδιος.

II
ΕΧΕΙ ΑΝΘΗ ΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΑΚΟΜΗ
ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΝ και όμοια όστρακα θαλασσινά
που τ' άγγιξες και τ' άφησες πέρα μακριά αντηχούν
οι ενθυμήσεις.

Σαν κάτι εσώρουχα στο βάθος ταξιδιωτικής βαλίτσας
κάτι απωθημένα πράγματα στα βάθη μας
κρυμμένα κι από μας τους ίδιους.... Σαν παιδική ηλικία
από καιρό φευγάτη
με μια μυρωδιά πίσω γυρνούν: Χαμένη-
Λευκωσία, Χαμένη - Πόλη, Χαμένη - Σαλονίκη...
Κι έπειτα προβάλλει πάλι ο δρόμος
σ' όσους δεν έμειναν στην πόλη τη δική τους
Σ' όσους στο ερώτημα « Γυρίσατε; » σε καμία γλώσσα
απάντηση
νά βρούνε δε μπορούν ...Αδύναμοι να πουν τι μέσα σου
συμβαίνει, τίποτα...
Μεσ' απ' το φως πετά ένας γλάρος, ένα ψαροκάικο,
γοργά απομακρύνονται
οι γοργόνες με τις μοτοσικλέτες. Και βραδιάζει και κρασί.

III
Όμως εγώ... ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΙΔΙΑ ΟΛΟ ΜΕΡΗ
τα ίδια πράγματα να γίνουν περιμένω
μερικές επιδιορθώσεις να κάνω πού και πού σε όσα
έζησα παλιά.

Ίσως τ' απολαύσω λέω πιο πολύ
κι ίσως έτσι ν' ανοίξει προς εμένα πια
ο δρόμος της ζωής μου, που με τόσες ατυχίες κύλησε -
Τι δύσκολο όμως να συναντήσει ο άνθρωπος τη μοίρα του
ν' αναγνωρίσει στον καιρό τους τα σωστά σημεία
για να μπορέσει να βρει τα πράγματα που στην ουσία
του ανήκουν,
όπως μια πόλη όπου πρέπει να γυρίσεις πίσω.

Αθήνα, 1997

ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Καμιά φορά νοιώθω στον ύπνο μου πως κλαίω
για ποιο λόγο δεν ξέρω
ή ώσπου να ξυπνήσω τον ξεχνώ.
Μόλις πάω τα μάτια μου ν' ανοίξω, σκάνε
δημοσιογράφων φλας. Αχ να ξυπνούσα πια απ' αυτό
το ποίημα
στον τόπο όμως που είμαι καρφωμένος μουγγρίζω
σαν μουγγός
ποίημα φωνάζω π ο ί η μ α φ ω ν ά ζ ω . . .
Κι αν κάποτε με κάποιον δίχως πρόσωπο αγαπιέμαι
ίσως πια να μη μένει στο μυαλό μου καθένας που μαζί του
αγαπήθηκα.

Στα χρόνια μου τα παιδικά γυρίζουν κάποια όνειρα
δεν έχει ξέσπασει ο πόλεμος, της μάνας μου η οικογένεια
δεν πέθανε
ούτε έχουν όλοι οι γνωστοί μου προσφγγέψει ...
Όμως είν' τόσο απόμακρα αυτά, που κι αν το θέλω δε μπορώ
να θυμηθώ, κι αίνφνης

κάπου πετώ στον ύπνο μου
όλο π ε τ ώ π ε τ ώ πετώ.
Πού είμαι όμως να αποφασίσω δεν μπορώ
ποια πόλη, ποιο δωμάτιο, ποιο κρεβάτι
σε ποια μεριά το πρόσωπο να στρέψω
σε τίνος γλώσσα απάντηση πρέπει στα ερωτήματα να δώσω
στον ύπνο μου. Μπερδεύω ξάφνου όσα πουλιά πετούν
Τρυγόνι νά 'ταν ή κορυδαλλός, ή μήπως χελιδόνι
ναι, χελιδόνι ήταν θαρρώ
στη Λεύκη, στη βεράντα του σπιτιού μας...
[σ π ι τ ι ο ύ μ α ς είπα;]

Καμιά φορά νοιώθω στον ύπνο μου πως κλαίω.

Χ ε λ ι δ ό ν ι : πολύ παλιά, δεν θυμάμαι ούτε τόπο ούτε χρόνο.

Απόδοση στα ελληνικά
Ανθή Καρρά

ΜΕΧΜΕΤ ΓΙΑΣΙΝ. Γεννήθηκε το 1958 στη Νε-
άπολη (Nevsehir), την τελευταία κοσμοπολίτι-
κη συνοικία της Λευκωσίας. Οι γονείς του χώ-
ρισαν προτού γεννηθεί, προέρχεται όμως, τόσο
από τη μεριά του πατέρα του όσο και από τη με-
ριά της μητέρας του, από παλιά οικογένεια της
Λευκωσίας με προσφορά στα γράμματα. Είναι
εγγονός του οθωμανού ποιητή Μουφτή Ρατζί
Εφέντη (ποίηση του Ντιβανίου) και ανηψιός
του ποιητή Τανέρ Μπάμπιαρ, που γράφει γαλ-
λικά και αγγλικά, ο δε πατέρας του, εκδότης και
ιδιοκτήτης αλυσίδας βιβλιοπωλείων, θεωρείται
ο πρώτος εθνικός ποιητής των Τουρκοκυπρίων.
Αποφοίτησε από το Τμήμα Διεθνών Σχέσεων
της Σχολής Πολιτικών Επιστημών του Πανεπι-
στημίου της Αγκυρας. Το 1986 θεωρήθηκε
persona non grata και απελάθηκε από την Τουρ-
κία ως «αλλοδαπός επιζήμιος για τα τουρκικά
εθνικά συμφέροντα». Πήγε στην Αγγλία, όπου
και έκανε στο Τμήμα Βυζαντινών-Οθωμανικών
και Νεοελληνικών Σπουδών της Φιλολογικής
Σχολής του Πανεπιστημίου του Μπέρμινγχαμ τη
διδασκτορική του διατριβή με θέμα «Ποίηση και
ταυτότητα». Παρακολούθησε επίσης μαθήματα
ελληνικής γλώσσας και λογοτεχνίας στο Πανεπι-
στήμιο των Αθηνών. Το 1993 ήρθη η απαγόρευ-
ση εισόδου του στην Τουρκία. Το 1997 επέστρε-
ψε στο Λονδίνο όπου και βρίσκεται ως φιλοξε-
νούμενος ακαδημαϊκός στο Τμήμα Ερευνών σε
θέματα Λογοτεχνίας και Μετάφρασης του Πα-
νεπιστημίου του Μίντλσσεξ του Λονδίνου.
Έργα του: *Αγαπημένε μου Νεκρέ Στρατιώτη*
(ποίηματα,1984), *Σκάλα Φωτός* (ποιήματα
1986), *Πάθος* (ποιήματα, 1990), *Λογοδότειρα*
Έδρα (ποιήματα, 1993), *Επισκευή Φαντασίας*
(ποιήματα, 1998), *Ποετούργκα* (δοκίμιο, 1995),
Ανθολογία Τουρκοκυπριακής Ποίησης (έρευνα
και ανθολόγηση,1994), *Ζώδιο Ιχθείς ο ομογενής*
σας (Μυθιστόρημα, 1994), *Ανθολογία της Αρ-*
χαίας Κυπριακής Ποίησης, (έρευνα και ανθολό-
γηση, 1998).

